

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

มัทธิว 6:9-15

ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานภาวนาดังนี้...

“**9**ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ **10**พระอาณาจักรจงมาถึง พระ
ประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน เหมือนในสวรรค์ **11**โปรดประทาน
อาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ **12**โปรดประทานอภัย
แก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น **13**โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้
แพ้การประจญ แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ **14**เพราะ
ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะ
ประทานอภัยแก่ท่านด้วย **15**แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระ
บิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:9-15)

เป็นบทภาวนาสำหรับศิษย์ของพระองค์

- ข้อสังเกตประการแรก พระเยซูเจ้าทรงสอนบทภาวนานี้แก่ “บรรดาศิษย์” ดังที่นักบุญลูคาเล่าไว้ในบทที่ 11 ข้อ 1-4
- “วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ‘พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่ ยอห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด’” พระองค์จึงตรัสสอนบท “ข้าแต่พระบิดา” แก่พวกเขา
- หมายความว่าคนที่จะสวดบทภาวนานี้ได้ต้องเป็นศิษย์ของพระองค์ก่อน

คุณสมบัติของศิษย์

- พระเยซูเจ้าตรัสกับชาวยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า “ถ้าท่านทั้งหลาย **ยึดมั่นในวาจาของเรา** ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะ**รู้ความจริง** และความจริงจะทำให้ท่านเป็น **อิสระ**” (ยน 8:31-32)
- นั่นคือ **ต้องเชื่อ ต้องฟัง ต้องรู้ และต้องเป็นอิสระ** เพื่อจะอุทิศตนแด่พระองค์อย่างแท้จริง จึงจะเข้าใจสิ่งที่กำลังภาวนาหรือวอนขอได้อย่างแท้จริง

พระประสงค์ของพระเจ้าต้องมาก่อน

- ข้อสังเกตประการที่สองคือ บทภาวนานี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตามลำดับ โดยตอนแรกเป็นคำวอนขอ 3 ข้อเกี่ยวกับพระเจ้า และพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ ส่วนตอนที่สองอีก 3 ข้อ เกี่ยวข้องกับความต้องการของเราเอง
- ในเมื่อพระองค์ทรงสอนให้เราภาวนาวอนขอตามลำดับดังกล่าว แสดงว่าสิ่งแรกสุดที่เราต้องกระทำเวลาสวดภาวนาก็คือยกย่องพระเจ้าไว้เหนืออื่นใดและวอนขอให้**พระประสงค์ของพระองค์จงสำเร็จไป** ต่อเมื่อเรายอมรับและยกย่องพระองค์อย่างเหมาะสมแล้วเท่านั้น การวอนขอสิ่งต่างๆ ที่ต้องการจึงจะเกิดขึ้นและเป็นไปได้

คำภานาต้องเกี้ยวข้องกับตัวเราและพระเจ้าทั้งครบ

- ข้อสั่งเกตประการสุดท้ายคือ คำวอนขอตอนที่สอง นอกจากจะเกี้ยวข้องกับความต้องการของเราทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตแล้ว ยังเกี้ยวข้องกับพระเจ้าทั้งสามพระบุคคลอย่างน่าอัศจรรย์อีกด้วย

ความต้องการ

เวลา

ผู้ประทาน

อาหารซึ่งจำเป็น
สำหรับชีวิต

ปัจจุบัน

พระบิดา

การอภัย

อดีต

พระบุตร

ความช่วยเหลือ
เมื่อถูกประจัญ

อนาคต

พระจิต

ทั้งครบ

การภาวนาจึงเป็นการนำตัวเรา**ทั้งครบ**มามอบไว้ใน
ความดูแลของพระเจ้า
และในเวลาเดียวกันก็นำพระเจ้า**ทั้งครบ**มาไว้ใน
ชีวิตของเรา !

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

- พระเยซูเจ้าทรงสรุปความเชื่อของคริสตชนไว้ดีที่สุดในเมื่อทรงสอนเราให้เรียก **พระเจ้า** ว่า **บิดา** เพราะความเป็น “พ่อ” ของพระเจ้าได้ก่อให้เกิด **ความสัมพันธ์** ใหม่ในชีวิตของเราถึง 5 ด้านด้วยกัน

1. กับโลกที่มองไม่เห็น

- ในอดีตมนุษย์เชื่อว่าผีเทพเจ้ามากมายสิงสถิตอยู่ในทะเล มหาสมุทร แม่น้ำ ลำธาร ต้นไม้ ป่า ภูเขา ก้อนหิน ฯลฯ เทพเจ้าเหล่านี้ไม่เป็นมิตรกับมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องเจริญชีวิตด้วยความหวาดกลัวและจำเป็นต้องเซ่นไหว้บรรดาเทพเจ้าเพื่อให้รอดพ้นจากภัยพิบัติต่าง ๆ
- ทุกวันนี้ ความเกรงกลัวต่อเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมองไม่เห็นก็ยังคงมีอยู่ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการเซ่นไหว้บวงสรวงเจ้าที่เจ้าทางและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายและเคราะห์กรรมต่าง ๆ นานา

น้ำศักดิ์สิทธิ์

น้ำศักดิ์สิทธิ์

4 มกราคม 2550 ชาวบ้าน อำเภอเด่นชัย จังหวัดแพร่ และหมู่บ้านใกล้เคียงมาคูดึงประหลาดในรั้วของบ้านหลังหนึ่ง ที่มีน้ำผุดขึ้นจากดินไหลนองไปทั่วบริเวณ โดยชาวบ้านเชื่อว่าเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ ได้ใช้น้ำดังกล่าวไปรักษาโรคร้ายไข้เจ็บ และเป็นสิริมงคล

เจ้าของพื้นที่ที่น้ำผุด กล่าวว่า เห็นสนามหน้าบ้านผุดสังเกตตั้งแต่ในช่วงเช้า เมื่อตรวจสอบพบว่า มีน้ำซึมออกมาจากดิน เมื่อลองเอานิ้วเช็ดดู น้ำยังออกมากขึ้น คืบก่อน ตนได้ฝันเห็นยายซึ่งเสียชีวิตไปแล้วมาเข้าฝัน บอกว่า ไม่สบายอยากได้

น้ำศักดิ์สิทธิ์

ยาพาราเซตามอล เมื่อตนเดินไปหิบบยามาให้ ยายก็หายไปแล้ว ตอนเข้าน้ำก็ผูกขึ้นมา ทำให้นึกถึงฝันและเชื่อว่าเป็นยารักษาโรค จึงได้เอารูปเทียนดอกไม้มาบูชา และขอน้ำไปเก็บไว้เพราะเชื่อว่ายารักษาโรคได้ รอตักน้ำตั้งแต่ตอนเช้ากว่าจะได้ตักน้ำก็เกือบเที่ยง โดยนำรูปเทียน-เงินถวายจำนวน 20 บาท วางใส่ในถาดดอกไม้ คงเป็นบุญของชาวบ้านที่สั่งศักดิ์สิทธิ์เห็นใจชาวบ้านที่อยู่ในสภาวะข้าวยากมากแพง จึงประทานน้ำศักดิ์สิทธิ์ให้รักษาโรคคนยากคนจน ชาวบ้านต่างขอตักน้ำศักดิ์สิทธิ์ไปบ้าน ขณะที่น้ำได้คืนก็ผูกขึ้นมาตลอดเวลา

น้ำศักดิ์สิทธิ์

มีทั้งน้ำและฟองอากาศ เมื่อชาวบ้านร้องขอให้แสดงปาฏิหาริย์ ให้หยุดฟองอากาศ บ่อน้ำขนาดเล็กก็สำแดงให้เห็นทันที

เมื่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช ได้เดินทางมาที่เกิดเหตุเพื่อเก็บตัวอย่างน้ำ ขณะที่จะเข้าไปตักน้ำ ปราบฏว่่าน้ำที่ไหลออกมาอย่างรุนแรงหยุดทันทีและยุบตัวจนพื้นดินแห้ง ซึ่งหลังจากนั้นประมาณ 20 นาที น้ำก็ผุดขึ้นมาอีก ทำให้ชาวบ้านเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่พอใจที่แพทย์ไปเก็บตัวอย่างน้ำ

ข้อเท็จจริง

- เมื่อน้ำไหลออกมาอีก นายสุรินทร์ นิภาโยธิน กำนันตำบลแม่จ๊ะ นำลูกบ้านชุมชนที่มาของน้ำศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว พบท่อเก่า เป็นท่อพีวีซีขนาด 6 นิ้ว มีน้ำไหลออกมา
- เมื่อชุดตรวจสอบไปอีก พบว่าเป็นท่อจากส้วมเก่าบ้านติดกัน ห่างจากจุดเกิดเหตุเพียง 4 เมตรเท่านั้น ซึ่งกำลังสร้างส้วมและเปลี่ยนปั้มน้ำเพื่อสูบน้ำเข้าไปในส้วม
- เมื่อชาวบ้านทราบว่าน้ำดังกล่าวมาจากท่อในส้วมเก่า หลายคนดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์เข้าไปแล้วถึงกับอาเจียนออกมาทันที

1. กับโลกที่มองไม่เห็น

- แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่าพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ไม่ได้มีมากมายจนเช่นไหว้อาใจไม่ถูก แต่มีเพียงพระองค์เดียว และที่สำคัญพระองค์ทรงเป็น “บิดา” ผู้มีหัวใจแบบ “พ่อ” เราจึงไม่ต้องหวาดกลัวพระเจ้าหรืออำนาจเร้นลับที่มองไม่เห็นอีกต่อไป

2. กับโลกที่มองเห็น

- หลังจากได้ประสบกับภัยธรรมชาติมากมายดังเช่น สึนามิ เฮอริเคน ไซโคลน ใต้ฝุ่น แผ่นดินไหว หรือที่เกิดจากน้ำมือของมนุษย์เองเช่น สงคราม การก่อการร้าย การปล้นฆ่า เครื่องบินตก รถชนกัน คนฆ่าตัวตาย รวมถึงความทุกข์ยากต่าง ๆ นานาแล้ว เราอาจวิตกกังวลว่าโลกใบนี้น่าอยู่และเป็นมิตรกับเราจริงหรือไม่ ?
- เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเรียกพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้ว่า “พ่อ” ความกังวลสงสัยดังกล่าวจึงหมดไป เพราะย่อมไม่มีพ่อคนใดสร้างโลกที่เป็นศัตรูให้ลูกอยู่อาศัยเป็นแน่

2. กับโลกที่มองเห็น

- เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจึงเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ว่าเป็นแผนการของ “พ่อ” ที่ต้องการสอนและเตรียมเราให้พร้อมสำหรับชีวิตใหม่ที่ดีกว่า และเมื่อเข้าใจดังนี้ เราขอมอดทนและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้ดีกว่าและมากกว่า
- นอกจากช่วยให้เข้าใจแผนการของ “พ่อ” ได้ดีกว่าแล้ว ความทุกข์ยากบางประการยังเป็นผลดีกับตัวเราขณะนี้อีกด้วย เช่น “การเจ็บป่วย” ซึ่งแม้จะไม่ใช่สิ่งที่น่าปรารถนา แต่ก็เหมือน “สัญญาณเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายจะลุกลามจนสายเกินแก้

3. กับเพื่อนมนุษย์

- เราทุกคนเป็นพี่น้องกันเพราะต่างก็มี “พ่อ” องค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้เราต้องรักกัน ให้อภัยกัน และแบ่งปันซึ่งกันและกัน
- ในบทข้าแต่พระบิดาไม่มีคำว่า “ฉัน” คนที่เห็นแก่ตัวมัวคิดถึงแต่ “ฉัน” จึงสวดบทข้าแต่พระบิดาไม่ได้ อย่างดีก็แค่อ่านหรือท่องจำบทข้าแต่พระบิดาเท่านั้น

4. กับตัวเอง

- ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราดีไปกว่าตัวเราเอง เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาป อ่อนแอ เหลวไหล หลอกลวง และก่อกรรมทำเข็ญผู้อื่นไว้มากน้อยเพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกหมดอาลัยตายอยาก เกลียดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และคิดว่าตัวเองไร้ค่า
- แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้เป็น “มิตร” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกหมดอาลัยตายอยากและไร้ค่าสักเพียงใดก็ตาม เรายังคงมีค่าเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็น “บิดา” ที่ทรงกางพระหัตถ์คอยต้อนรับเราผู้เป็นทั้ง “บุตร” และ “ทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ

5. กับพระเจ้า

- ความสัมพันธ์นั้น “พ่อ-ลูก” กับพระเจ้า หาได้เป็นการดึงพระเจ้าลงมาเสมอกับมนุษย์แต่ประการใดไม่ แต่เป็นการทำให้เรามนุษย์เข้าถึงความรัก ความยิ่งใหญ่ และพระฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดได้ง่ายขึ้น
- แล้วยังจะมี **ความสัมพันธ์** อันใดยิ่งใหญ่และสำคัญมากไปกว่าการมีพระเจ้าเป็น **บิดา** ของเราอีกเล่า ?

พระองค์สถิตในสวรรค์

- พระเจ้าไม่ทรงเป็นเพียง “พ่อ” ของเราเท่านั้น แต่ยังทรงเป็น “พ่อผู้สถิตในสวรรค์” อีกด้วย
- คำ “สวรรค์” บ่งบอก 2 นัย

1. ความศักดิ์สิทธิ์

- สวรรค์เป็นสถานที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์
- บางคนจงใจใช้ความสัมพันธ์กับ “พ่อ” เป็นข้ออ้างที่จะดำเนินชีวิตสบาย ๆ หรือปล่อยตัวอยู่ในบาป โดยคิดว่า “*เดี๋ยวพ่อ (พระเจ้า) ก็ยกโทษให้เองแหละ*”
- แต่เราจะหยุดอยู่ที่คำว่า “พ่อ” เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องระลึกด้วยว่า “*พ่อของเราอยู่ในสวรรค์*” และทรงไว้ซึ่งความ “*ศักดิ์สิทธิ์*”

1. ความศักดิ์สิทธิ์

- ในพระวรสารนักบุญมาระโก พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเจ้าเป็น “บิดา” เพียงหกครั้ง แสดงว่าแม่จะเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ยังทรงเคารพในความศักดิ์สิทธิ์ของ “พระบิดา” ผู้สถิตในสวรรค์
- เพราะฉะนั้นเราต้องดำเนินชีวิตอย่าง “ศักดิ์สิทธิ์” ดังที่ “พ่อในสวรรค์” ของเราทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

2. พระอนุภาพ

- สวรรค์ให้ความรู้สึกรู้ว่าเป็นสถานที่ของผู้ทรงฤทธิ์
- พ่อแม่ทุกคนย่อมรักและปรารถนาให้ลูกของตนเป็นคนดี และประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ใช้ว่าความรักและความปรารถนาดีของพ่อแม่จะช่วยลดบันดาลความสำเร็จให้แก่ลูกได้ทุกคนและทุกครั้งไป หลายครั้งด้วยซ้ำไปที่มักลงเอยด้วยความผิดหวัง ทั้งนี้เป็นเพราะความรักของพ่อแม่ไม่มีฤทธิ์อำนาจใครรองรับ
- ตรงกันข้ามกับ “พ่อ” ของเราผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจ ทุกคนที่มาพึ่งพา “ความรัก” ของพระองค์จึงไม่มีทางพบกับคำว่าผิดหวัง

2. พระอนุภาพ

- เราจึงวางใจในพระเจ้าผู้ทรงเป็น “พ่อ” ของเราได้อย่างเต็มเปี่ยม และแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

พระนามพระองค์เองเป็นที่สักการะ

- คำ *สักการะ* ตรงกับคำกริยากรีก *hagiazesthai* (ฮาเกียฮาเซสชาย) ซึ่งมาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำคุณศัพท์ *hagios* (ฮาเกียออส)
- ฮาเกียออส แปลตามตัวคือ “แยก, แยกต่าง, สักดิ์สิทธิ์”
- *สักการะ* หรือ *ฮาเกียฮาเซสชาย* จึงหมายถึงการ “ทำให้สิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยการแยกให้แตกต่างจากสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่น”

พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

- วัดเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (ฮาเกียออส) เพราะถูกแยกออกมาให้แตกต่างจากสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ วันของพระเจ้าก็ศักดิ์สิทธิ์เพราะถูกแยกออกมาจากวันอื่นเพื่อพระเจ้าโดยเฉพาะ เป็นต้น
- คำวอนขอนี้จึงหมายถึง **ขอให้พระนามของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากนามอื่น ให้อยู่ในตำแหน่งอันเป็นเอกลักษณ์สูงสุด สมพระเกียรติ และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน**

พระนาม = บุคคล

- หนึ่งคำ *พระนาม* ในภาษาฮีบรูมีความหมายพิเศษเพราะไม่ได้หมายถึงเพียง “ชื่อ” หรือ “นาม” ที่ใช้เรียกคนใดคนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึง “บุคลิกลักษณะหรือธรรมชาติเฉพาะ” ที่ทำให้เป็น “บุคคลคนนั้น” หรือพูดง่าย ๆ คือหมายถึง “คนนั้นทุกคน”
- พระคัมภีร์กล่าวว่า **“ผู้ที่รู้จักพระนาม ย่อมวางใจในพระองค์”** (สดด 9:10) ความหมายคือ ผู้ที่รู้จักบุคลิกลักษณะและธรรมชาติของพระเจ้าว่าทรงเป็นเช่นใดแล้วเท่านั้น จึงจะกล้าวางใจในพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่รู้จักชื่อของพระเจ้ก็วางใจในพระองค์แล้ว

พระนาม = บุคคล

- “บางคนหวังพึ่งรอดศึก บางคนทรนงด้วยม้าศึก แต่เราทั้งหลาย
เรียกหาพระนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา” (สดด 20:7)
ยอมบ่งบอกชัดเจนว่าในยามสงคราม ชาวอิสราเอลไว้วางใจพระเจ้า
ไม่ใช่เพราะจำได้ว่าพระองค์ชื่อยาห์เวห์ แต่เพราะพวกเขารู้จัก
ธรรมชาติของพระองค์ว่าทรงฤทธิ์และทรงรักพวกเขา
เพียงใด
- ประกาศกอิสยาห์ทำนายถึงยุคสมัยของพระเมสสิยาห์ไว้ว่า
“ประชากรของเราจะรู้จักพระนามของเรา” (อิสย 52:6) นั่นคือ
รู้จักและรู้อย่างเต็มเปี่ยมว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นใด เพราะพระ
เมสสิยาห์คงไม่เสด็จมาเพียงเพื่อบอกว่าพระเจ้าชื่ออะไรเท่านั้น

เคารพยำเกรงพระเจ้า

- เมื่อรวมความหมายของคำว่า “พระนาม” และ “สักการะ” เข้าด้วยกัน เราอาจอธิบายความหมายของคำวอนขอประการนี้ได้ว่า **“โปรดให้เราสามารถยกพระเจ้าไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมกับธรรมชาติของพระองค์”**
- และวิธีเดียวที่จะยกพระองค์ไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมได้ก็คือ โดยการ **“เคารพยำเกรงพระองค์”** (*Reverence*)

เพื่อจะได้เชื่อว่ามีความเคารพยำเกรงพระเจ้า

1. **เชื่อว่ามีพระเจ้า** เพราะเราไม่อาจเคารพยำเกรงผู้ที่ไม่มีตัวตนได้
2. **รู้จักพระองค์** ผู้ทรงมีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการคือ “ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรม และเปี่ยมด้วยความรัก” หากพระองค์ทรงเป็นเหมือนเทพเจ้ากรีกที่ชอบกลั่นแกล้งมนุษย์ให้เกรงกลัว เราคงไม่เคารพรักพระองค์เป็นแน่
3. **รับรู้การสถิตของพระองค์** ทุกแห่งและทุกเวลา
4. **นบনอบพระองค์** และปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์

A golden cross is positioned on the left side of the image, set against a dark background with a subtle gradient. The cross is rendered in a 3D style with soft shadows and highlights, giving it a sense of depth and a glowing appearance. The text is centered on the right side of the image.

พระอาณาจักรจงมาถึง
พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน
เหมือนในสวรรค์

ภารกิจของ **พระเยซูเจ้า**

- พระองค์ตรัสว่า “เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่เมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาเพื่อการนี้” (ลก 4:43)
- แปลว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อ **ประกาศข่าวดี** และข่าวดีที่ทรงประกาศคือเรื่อง
- **พระอาณาจักรของพระเจ้า**
- หรือ **สวรรค์** นั่นเอง

“พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ม่านทั้งหลายแล้ว”

- เราเคยคิดกันว่า “สวรรค์” เป็นเรื่องของ “อนาคต” ในโลกหน้า
- แต่พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึง “สวรรค์” หรือ “พระอาณาจักรของพระเจ้า” ทั้งในแง่ที่เป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

“พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว”

- **อดีต** - “ท่านทั้งหลายจะรำไห้คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคืองเมื่อแลเห็นอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ กับบรรดาประกาศกในพระอาณาจักรของพระเจ้า แต่ท่านทั้งหลายกลับถูกไล่ออกไปข้างนอก” (ลก 13:28)
- **ปัจจุบัน** - “ไม่มีใครจะพูดว่า ‘พระอาณาจักรอยู่ที่นี้ หรืออยู่ที่นั่น’ เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ลก 17:21)
- **อนาคต** - “พระอาณาจักรจงมาถึง” (มธ 6:10)

เป็นไปได้อย่างไรที่พระอาณาจักรของพระเจ้า

- เกิดขึ้นแล้วในอดีต (ก่อนพระเยซูเจ้าประสูติ)
- ดำรงอยู่ในปัจจุบัน (สมัยพระเยซูเจ้า)
- และจะมาถึงในอนาคต (เมื่อสิ้นพิภพ) ?

ลีลาวิว

- กุญแจสำหรับไขปัญหานี้อยู่ที่ลีลาในภาษาฮีบรูที่เรียกว่า **Parallelism** ตามลีลานี้ ชาวฮีบรูนิยมเขียนหรือพูดสิ่งเดียวกันซ้ำ 2 ครั้ง โดยครั้งที่สองอาจเป็นเพียงการซ้ำ หรือขยายความเพิ่มเติมให้ครั้งแรกก็ได้
ครั้งแรก **“ผู้ชอบธรรมย่อมเป็นสุข”** (สดด 1:1)
ครั้งที่สอง **“เขาไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว”** (สดด 1:1)
- เราจึงได้คำอธิบายของผู้ชอบธรรมว่าเป็น **ผู้ที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว**

พระอาณาจักรมาถึง

- หากเรานำลีลาเดียวกันมาใช้กับคำวอนขอทั้ง 2 ประการดังนี้
ครั้งแรก **“พระอาณาจักรมาถึง”** (มธ 6:10)
ครั้งที่สอง **“พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนใน
สวรรค์”** (มธ 6:10)
- เราอาจให้คำนิยามของพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ดังนี้

พระอาณาจักรของพระเจ้าคือ

ตั้งคมบนโลกนี้

ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการ
ปฏิบัติ

อย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์

การปฏิบัติตามพระประสงค์คือหนทางสู่สวรรค์

“คนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า’ นั้นมิใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั้นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้” (มธ 7:21)

“ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกมีผลบังคับจนถึงสมัยของยอห์น หลังจากนั้นมีการประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนกำลังพยายามเข้าสู่พระอาณาจักรนี้” (ลก 16:16)

สวรรค์คือ การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า

- เพราะ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ตลอดจนบรรดาประกาศก ได้**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า** ท่านจึงเป็นสมาชิกของพระอาณาจักรตั้งแต่ก่อนพระเยซูเจ้าเสด็จมาบังเกิด
- ทุกวันนี้ ผู้ใด**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า**อย่างสมบูรณ์ ก็เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรแล้วตั้งแต่เวลานี้ และบนโลกนี้
- แต่เนื่องจากโลกนี้ยังอยู่ห่างไกลจากการ**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า**อย่างสมบูรณ์ เราจึงต้องวอนขอให้พระอาณาจักรมาถึงในอนาคตด้วย

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- ตั้งแต่ปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ **ตามฉายา** (image) ของพระองค์ และให้มี **ความคล้ายคลึง** (likeness) กับพระองค์ (ปฐมก 1:26)
- ธรรมชาติของพระเจ้าผู้ทรงเป็นจิตล้วนคือทรงมี **สติปัญญา** และ **อำนาจอใจ** (free will) มนุษย์ผู้เป็นฉายาของพระองค์จึงมีทั้งสติปัญญาและอำนาจอใจเหมือนพระองค์

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- นอกจากมีสติปัญญาและอำเภอใจเหมือนพระองค์แล้ว มนุษย์ยังถูกสร้างมาให้มี “ความคล้ายคลึง” กับพระเจ้า นั่นคือรู้จักใช้สติปัญญาเพื่อ **คิดเหมือนพระเจ้า** และใช้อำเภอใจเพื่อ **รักและปรารถนาเหมือนพระเจ้า**
- เมื่อเรา “ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า” ก็เท่ากับเรากำลังคิดและปรารถนาเหมือนพระเจ้า ซึ่งจะนำเราไปสู่การดำเนิน **ชีวิตเหมือนพระเจ้า**

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- การมีชีวิตเหมือนพระเจ้าคือ **สุดยอดปรารถนา** ของทุกคน เพราะไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ เทียงแท้ และสมบูรณ์ยิ่งไปกว่า พระ “ผู้เป็นเจ้า” อีกแล้ว
- การได้สิ่งอันเป็นสุดยอดปรารถนาคือ **ความสุขสูงสุด** ที่ทำให้จิตใจของเรา “อิ่ม, พอ” และ “ได้พักผ่อนในพระเจ้า”
- การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าจึงเป็น **สวรรค์** หรือ **พระอาณาจักรของพระเจ้า** ด้วยประการฉะนี้ !!

ชีวิตในโลกหน้า

- นอกจากพระเจ้าจะทรงสร้างเรามาให้มีชีวิตเหมือนพระองค์ ตั้งแต่สร้างโลกแล้ว นักบุญยอห์นยังกล่าวถึงชีวิตในโลกหน้าว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างใดในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดเจน เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราได้เห็น” (1 ยน 3:2)
- สรุปว่า ชีวิตในโลกหน้าก็คือ **ชีวิตเหมือนพระเจ้า**

ขณะนี้...

- ทุกวันนี้หากเราดำเนิน **ชีวิตเหมือนพระเจ้า** ด้วยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ ก็เท่ากับว่าเราได้เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรสวรรค์แล้วตั้งแต่ในโลกนี้ อีกทั้งยังเป็นหลักประกันว่าเราจะ **ได้เป็นสมาชิกถาวรชั่วนิรันดร** ในโลกหน้าอีกด้วย
- หากในโลกนี้เราไม่สามารถดำเนินชีวิตเหมือนพระเจ้าได้ แล้ว ก็อย่าหวังไกลไปถึงสวรรค์หรือพระอาณาจักรในโลกหน้าเลย

ขณะนี้...

- อย่าลืมว่า พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเราและทำให้เราเป็น **อิสระ** จากบาปและอดีตอันขมขื่นแล้ว
- **บัดนี้** เราสามารถลุกขึ้นยืนและหันกลับมาดำเนินชีวิตเหมือนพระเจ้าด้วยการ **“คิดและปรารถนาเหมือนพระองค์”** อีกครั้งหนึ่งแล้ว !
- ทุกวันนี้ไม่มี **“ข่าว”** อะไรจะ **“ดี”** ไปกว่าการที่พระเยซูเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทำให้เรามนุษย์มี **“ชีวิตเหมือนพระเจ้า”** อีกแล้ว !!!

ทำที่ในการปฏิบัติตามพระประสงค์

1. ต้องไม่ใช่แบบจ้านนต่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หรือ เพราะหมดทางเลือกอื่น
2. ต้องไม่ใช่แบบจำยอมโดยที่ลึก ๆ แล้วไม่พอใจการตัดสินใจของพระเจ้า
3. แต่ ต้องเป็นไปด้วยความรักและความวางใจอย่างเต็มเปี่ยม เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยปรีชาญาณและความรักยิ่งใหญ่ ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พระองค์มิได้ทรงวางแผนพระบุตรของพระองค์ แต่ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับองค์พระบุตรหรือ” (รม 8: 31-32)

โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- ต้นฉบับใช้คำ “ปัง” แทน “อาหาร” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน เช่น
 1. หมายถึง “ปัง” ในอาหารค่ำครั้งสุดท้ายซึ่งเรารื้อฟื้นทุกครั้งที่เวลาถวายบูชามิสซา คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอให้ได้รับ “ศีลมหาสนิท” ทุกวัน
 2. หมายถึงอาหารฝ่ายวิญญานซึ่งได้แก่ “พระวาจาของพระเจ้า” ดังที่ทรงตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4)

โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

-
3. หมายถึง “พระเยซูเจ้า” เอง เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นป้อมแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยน 6:34)
 4. หมายถึง “งานเลี้ยงในอาณาจักรสวรรค์” (*messianic banquet*) คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอพระเจ้าโปรดประทานที่นั่งในงานเลี้ยงบนสวรรค์

τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον

- สาเหตุที่ผู้คนสมัยก่อนเน้นการอธิบายความหมายของคำ “ปัง” เป็นเพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำกรีก *epiousion* (เอป็อูซีออน) ซึ่งพบการใช้เพียงครั้งเดียว จนออริยีนซึ่งเป็นบิดาจารย์ของพระศาสนจักรฟันธงว่ามัทธิวประดิษฐ์คำนี้ขึ้นมาเอง
- จวบจนศตวรรษที่ 20 นี้เองที่เราพบคำ “เอป็อูซีออน” ในกระดาษปาไพรัสของศตวรรษที่ 5 ซึ่งหญิงผู้หนึ่งเขียนต่อจากรายชื่อของข้าหลายรายการ จึงพอจะคาดเดาความหมายได้ว่า “พอสำหรับวันนี้” หรือ “สิ่งจำเป็นสำหรับวันนี้”

ขอทุกสิ่ง

- ความหมายของคำภาวนาประการนี้จึงอธิบายได้ง่าย ๆ ว่า **โปรดประทานทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตวันนี้**

ผลที่ตามมา

1. ในเมื่อพระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ร่างกายของเรา ความรอดจึงเป็นเรื่องของบุคคลทั้งครบ ไม่ใช่เรื่องของวิญญาณเพียงด้านเดียว
2. ให้เราขอเฉพาะสิ่งที่จำเป็นสำหรับวันนี้เท่านั้น อย่าวิตกกังวลถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง จงดูเรื่องมานนาในที่เปเล็ยวเป็นตัวอย่าง (อพย 16:1-21)

ผลที่ตามมา

3. เราต้องวอนขอทุกสิ่งเพราะ “ทุกสิ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า” บางคนอาจแย้งว่าพืชผลในไร่นาเป็นผลพวงจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ไม่ใช่ของพระเจ้า จริงอยู่เราเป็นผู้เพาะปลูก แต่ผู้ที่ทำให้มันเจริญเติบโตคือพระเจ้า ดังที่นักบุญเปาโลกล่าว “ข้าพเจ้าเป็นผู้ปลูก อพอลโลเป็นผู้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้บันดาลให้เติบโตขึ้น” (1 คร 3:6)

ผลที่ตามมา

4. เราต้องร่วมมือกับพระเจ้า เพราะหากเราขออาหาร แล้วนั่งอมมือรอให้อาหารลอยลงมาจากสวรรค์ เราอดตายแน่

เพราะฉะนั้นพึงระลึกอยู่เสมอว่า “คำภาวนาที่ปราศจากกิจการเป็นคำภาวนาที่ไร้ผล” (*Prayer without deeds is dead*) เหตุว่า “ปราศจากพระเจ้าเราทำอะไรไม่ได้ฉันใด ปราศจากความพยายามและความร่วมมือของเรา พระองค์ก็ช่วยอะไรเราไม่ได้ฉันนั้น”

ผลที่ตามมา

5. เราต้อง “แบ่งปัน” ซึ่งกันและกัน เพราะพระองค์ทรงสอนให้เราภาวนาว่า “*give us*” ไม่ใช่ “*give me*” การแบ่งปันซึ่งกันและกันจึงเป็นการช่วยพระเจ้าแจกจ่ายสิ่งที่จำเป็นแก่ผู้วอนขอ

คำภาวนาข้อนี้จึงไม่ใช่การวอนขอสิ่งที่เราต้องการเพียงด้านเดียว แต่ยังเป็นกรวอนขอให้เราสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่ผู้ขาดส่นหรือด้อย โอกาสกว่าอีกด้วย

โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า

- เพื่อจะวอนขอการอภัยได้ ก่อนอื่นใดหมดเราต้องสำนึกว่าตัวเราเป็นคนบาป และเราจะสำนึกว่าเป็นคนบาปได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่า “*บาปคืออะไร*” แล้วเท่านั้น
- พระธรรมใหม่ใช้ศัพท์กรีก 5 คำเพื่อหมายถึงบาป

บาป

1. *anomia* (อาโนมีอา) แปลว่า **ไม่มีกฎ** “บาป” จึงหมายถึงการรู้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด แต่ยังเลือกทำผิดราวกับว่าไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น
2. *parabasis* (พาราบาซิส) แปลว่า **ก้าวข้าม** “บาป” หมายถึงการก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างถูกและผิด ซื่อสัตย์และหลอกลวง จริงและเท็จ ใจกว้างและเห็นแก่ตัว ฯลฯ

บาป

3. *paraptōma* (พารัพ โตมา) แปลว่า **ลื่นข้าม** “บาป” หมายถึงการลื่นข้ามเส้นแบ่งเหมือน “ก้าวข้าม” ในข้อ 2 โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ระมัดระวังตัว ปล่อยให้แรงกระตุ้นหรือตัณหาเข้าครอบงำจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และ “ลื่นข้าม” ในที่สุด
4. *opheilēma* (โอเฟยเลมา) แปลว่า **หนี้** “บาป” หมายถึงการไม่สามารถทำ “หน้าที่” ซ้ำระหนี้คืนได้ตามกำหนด หรือไม่สามารถทำ “หน้าที่” ที่ต้องทำทั้งต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนมนุษย์

บาป

5. *hamartia* (ฮามาร์ทีอา) แปลว่า **พลาดเป้า** “บาป” เป็นการพลาดเป้าจากสิ่งที่เรา “ควรเป็น” (*should*) หรือ “สามารถเป็นได้” (*could*)

สิ่งที่ทุกคนควรเป็นและต้องเป็นให้ได้คือ “ฉายาของพระเจ้า” (*Image of God*) ไม่ว่าเราจะเป็นพระสงฆ์ นักบวช พ่อแม่ ลูกหลาน ครู นักเรียน ข้าราชการ พนักงาน หรืออยู่ในฐานะใดก็ตาม เราต้องพยายาม**คิด**และ**ทำ**เหมือนพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บาป

บาป จึงไม่ใช่การ **ทำผิดบัญญัติ** เพียงอย่างเดียว แต่หมาย
รวมถึงการ **ไม่ทำหน้าที่ที่ควรทำหรือสามารถทำได้** อีกด้วย

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- ความหมายตามตัวอักษรคือ “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าตามสัดส่วนที่ข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น”
- เมื่อสวดบทข้าแต่พระบิดา หากเราไม่ยอมให้อภัยผู้อื่น ก็เท่ากับเรากำลังวอนขอพระเจ้าว่า “โปรดอย่าให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าไม่ให้อภัยแก่ผู้อื่น” !

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- การให้อภัยแก่ผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากจนพระเยซูเจ้าต้องตรัสเสริมตอนท้ายบทภาวนาว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้กระทำผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

เพื่อให้อภัยแบบคริสตชน

1. **เข้าใจ** ทุกคนทำอะไรย่อมมีเหตุผลของเขาเสมอ เช่น เขาอาจโมโหเพราะกำลังวิตกกังวลหรือเจ็บป่วย เขาไม่ชอบหน้าเราเพราะไม่เข้าใจหรือเข้าใจเราผิด เขามีนิสัยก้าวร้าว เพราะเป็นกรรมพันธุ์หรือเพราะสภาพแวดล้อมหล่อหลอม เขามาเช่นนั้น เป็นต้น

หากเราเข้าใจเหตุผล เราย่อมให้อภัยได้ง่ายขึ้น

เพื่อให้ภัยแบบคริสตชน

2. **ถึม** ถ้าเราไม่สามารถถึมความผิดที่ผู้อื่นกระทำต่อเรา
ได้ เราจะไม่มืทางใให้อภัยผู้ใดได้เลย วิธีแก้ไขคือใให้เราเพ่ง
มองที่ไม้กางเขนและวอนขอใให้ “น้ำ” ที่ไหลออกมาจากสี
ข้างของพระองค์ช่วยชำระล้างความทรงจำอันเลวร้ายเหล่านี้
นั้นออกไปให้หมด

เพื่อให้อภัยแบบคริสตชน

3. **รัก** แบบ *Agapē* (อาคาเป) คือปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสิ่งที่ดีที่สุดโดยไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าผู้นั้นจะปฏิบัติต่อเราเลวร้ายเพียงใดก็ตาม

ความรักแบบ “อาคาเป” เป็นความรักแบบพระเยซูเจ้า ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาประทับอยู่ในจิตใจของเรา แต่พระองค์จะเสด็จเข้ามาประทับในจิตใจของเราได้ก็ต่อเมื่อเราเปิดประตูหัวใจและเชิญพระองค์เข้ามาเท่านั้น

A golden cross is positioned on the left side of the image, set against a dark background. The cross is composed of a vertical bar and a horizontal bar, both with a three-dimensional, beveled appearance. The lighting creates a gradient of gold, with the top and right sides of the cross appearing brighter and more reflective, while the left and bottom sides are in shadow. The background is a dark, almost black, color with a subtle gradient, making the golden cross stand out prominently.

โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ
แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย

เทอญ

ทดสอบ

- คำ *peirazein* ในภาษากรีกมีความหมายว่า “ทดลอง, ทดสอบ” มากกว่าจะแปลว่า “ผจญ, ประจญ, หรือ ล่อลวง” ซึ่งส่อไปในทางชักชวนผู้อื่นให้กระทำผิด
- เหตุผลคือ หากเราแปลคำ *peirazein* ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 22 ข้อ 1 เป็น “ผจญ” เราจะได้ความว่า “พระเจ้าทรงผจญอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องเผาบูชา” ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะล่อลวงอับราฮัมให้ทำผิด
- เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงควรเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่เราเคยเรียกว่า “การผจญ” แล้วมักลงเอยด้วยความพ่ายแพ้หรือ “บาป” เสียใหม่

ทดสอบ

- ความคิดใหม่คือ พระเจ้าทรง “**ประทานการทดสอบ**” แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร เพื่อให้เราเข้มแข็งมากขึ้น มีโอกาสชนะมากขึ้น และเป็นคนดีเหมาะสมกับงานที่จะทรงมอบหมายให้มากขึ้น ดุจเดียวกับการส่งมนุษย์ขึ้นไปโคจรในอวกาศ นักบินอวกาศจำเป็นต้องได้รับการทดสอบจนกว่าจะแน่ใจว่าพร้อมและเหมาะสมสำหรับภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้มีใช่หรือ ?
- การทดสอบจึงมีใช่สิ่งที่น่ากลัวหรือน่าอับอายซึ่งจะต้องปกปิดกันอีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่เราจะต้องเอาชนะและผ่านการทดสอบให้จงได้

ซาตานคือใคร ?

- คำ ซาตาน (Satan) ในภาษาฮีบรูมีวิวัฒนาการทางความหมายควบคู่กับประวัติศาสตร์ของชาวยิว ดังจะเห็นร่องรอยได้จากพระธรรมเดิม
 1. เริ่มแรกหมายถึง “ฝ่ายตรงข้าม” หรือ “ปรปักษ์” เช่นหัวหน้าชาวฟีลิสเตียห้ามดาวิดออกรบด้วยเพราะเกรงว่า “เขาอาจจะหันกลับมาเป็นศัตรู (ซาตาน) กับเราขณะทำการรบอยู่” (1 ซมอ 29:4) หรือเมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็มอาบีชัยต้องการให้ประหารชีวิตซิเมอีซึ่งเคยสาปแช่งและขว้างก้อนหินใส่ดาวิด แต่ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า “ทำไมท่านจึงมาขัด (Satan) ความประสงค์ของเราในวันนี้เล่า ? (2 ซมอ 19:22)

ผู้ใส่ร้าย

2. ต่อมาความหมายพัฒนาไปสู่เชิงลบมากขึ้น และย้ายจากมนุษย์ไปสู่เทวดาในสวรรค์ ซาตานคือบุตรของพระเจ้า (โยบ 1:6) ซึ่งทำหน้าที่ “กล่าวหา” มนุษย์ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า (โยบ 1:7; 2:2; ศคย 3:2)

ระยะนี้ชาวฮีบรูรับอิทธิพลของคำกรีก *Diabolos* (ดีอาโบลอส – แปลว่า “การใส่ร้าย”) ซึ่งตรงกับ *Devil* ในภาษาอังกฤษเข้ามา ซาตานจึงมิใช่เพียง “ผู้กล่าวหา” แต่หมายถึง “ผู้ใส่ร้าย” มนุษย์ต่อหน้าพระเจ้า กระนั้นก็ตามซาตานยังไม่เป็นปรปักษ์กับพระเจ้า เพียงแต่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับมนุษย์

อำนาจแห่งความมืด

3. ระหว่างถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน ชาวยิวรับอิทธิพลความคิดของชาวเปอร์เซียเรื่องการตัดสินใจเลือกระหว่าง “อำนาจแห่งความสว่าง” และ “อำนาจแห่งความมืด” ซาตานจึงถูกผลักให้เป็น “อำนาจแห่งความมืด” และยืนอยู่ข้างตรงข้ามกับพระเจ้าและมนุษย์อย่างสุดโต่ง

ทำให้เจ็บใจ

- ในพระธรรมใหม่ “ซาตาน” หรือ “ปีศาจ” คือผู้อยู่เบื้องหลังความเจ็บใจและความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงผู้นี้ (ถูกปีศาจสิง เจ็บป่วย หลังค่อม ยึดตัวตรงไม่ได้) เป็นบุตรหญิงของอับราฮัม ซึ่งซาตานล่ามไว้เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่จะถูกแก้จากพันธนาการนี้ในวันสัปดาห์โตด้วยหรือ” (ลก 13:16)

ต้องถูกทำลาย

- นอกจากนี้ ซาตานคือผู้ที่ล่อลวงยูดาสให้ทรยศพระเยซูเจ้า (ยน 13:2)
- ซาตานคือผู้ที่เราต้อง “ต่อสู้มันด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ” (1 ปต 5:9)
- และคือผู้ที่จะต้องถูกทำลายชั่วนิรันดรดังอุปมาที่ว่า “แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนิรันดร์ที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน’” (มธ 25:41)

“ตัวกู-ของกู” น่ากลัวกว่า

- เมื่อเห็นต้นกำเนิดและวิวัฒนาการของ “ซาตาน” ดังนี้แล้ว ตัวตนของซาตานจึงไม่น่ากลัวเท่ากับวิธีการ โจมตีของมัน เพราะมันมักใช้ “ความคิดและความปรารถนาของเราเอง” เป็นพันธมิตรและเป็นอาวุธของมัน จนอาจกล่าวได้ว่า “ศัตรู” ที่น่ากลัวที่สุดและต้องเฝ้าระวังมากที่สุดก็คือ “ตัวตนของเรา” นั่นเอง !!!

การผจญจากภายนอก

1. เกิดจากเพื่อน สังคมที่ทำงาน สภาพแวดล้อมรอบบ้าน ฯลฯ
2. เกิดจากผู้ที่รักเรา เช่นเรามีกระแสเรียกที่จะทำงานช่วยเหลือผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อร้ายแรง แต่ถูกพ่อแม่ห้ามปรามด้วยความรักและห่วงใย
3. เกิดจากการตามกระแส ชอบลองดี แข่งกันแล้ว มักเกิดกับพวกวัยรุ่น

การผจญจากภายใน

1. เกิดจากความคิด ความปรารถนา และจุดอ่อนของเรา
แต่ละคน เราจึงต้องพยายามค้นหาให้พบจุดอ่อนของเราแล้ว
เผื่อระวังไว้ให้ดี
2. เกิดจากพรสวรรค์และจุดแข็ง ซึ่งทำให้เรามั่นใจตัวเอง
มากเกินไป และตั้งตัวอยู่ในความประมาท

การผจญเกิดขึ้นเมื่อใด ?

- พระวรสาร 3 ฉบับเน้นเหมือนกันว่าการทดลองของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นทันทีหลังรับพิธีล้างจากยอห์น โดยเฉพาะมาระโกระบุไว้ชัดเจนว่า “ทันทีนั้น พระจิตเจ้าทรงดลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มก 1:12)
- เป็นความจริงว่าเมื่อชีวิตของเราขึ้นสู่จุดสูงสุดหรือผ่านเหตุการณ์สำคัญที่สุดแล้ว จะเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ และส่วนใหญ่มักเป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ เหมือนดอกไม้ไฟที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดและสว่างไสวที่สุดแล้วก็จะดับมืดและร่วงตกลงมา

ยิ่งสูงยิ่งต้องระวัง

- พระเยซูเจ้าก็เช่นกัน พระองค์พឹងจะได้รับเกียรติสูงสุด โดยพระจิตเจ้าซึ่งเสด็จมาในรูปของนกพิราบทรงรับรองพระองค์ว่า “เป็นบุตรสุดที่รัก” ของพระบิดา และท่านที่เป็นพระจิตเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงนำพระองค์สู่ถิ่นทุรกันดารและการทดลอง
- เราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเมื่อประสบความสำเร็จ หรือขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิต !!

และต้องระวังตลอดชีวิต

- อย่าคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารครั้งเดียวแล้วจบเลย ลูคาเล่าว่า “เมื่อปีศาจทดลองพระองค์ทุกวิถีทางแล้ว จึงแยกจากพระองค์ไป รอจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม” (ลก 4:13)
- ที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิป หลังจากพระองค์ตรัสทำนายถึงพระทรمانแล้ว เป็นเปโตรศิษย์เอกนั่นเองที่คัดค้านวิถีทางของไม้กางเขน และชักชวนพระองค์ให้เลือกหนทางที่สบายกว่าและมีเกียรติมากกว่า จนพระองค์ทรงดูว่า “เจ้าซาตานถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:21-23)

และต้องระวังตลอดชีวิต

- ที่หนักสุดคือบนภูเขามะกอก เมื่อพระองค์ทรงภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำ ถ้วยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด” (ลก 22:39-46)
- แสดงว่าพระองค์ทรงถูกทดลองตลอดชีวิต !!!
- เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้อง “**เฝ้าระวังตลอดชีวิต**” ไม่ใช่หลงผิด ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญตบะหรือทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุถึงขั้นที่เรียกว่าจิตว่าง “**ปลอดจากการทดลอง**” เพราะพระเยซูเจ้าเองก็ไม่เคยและไม่ทรงพยายามด้วยที่จะบรรลุถึงขั้นนี้

วิธีต่อสู้กับการผจญ

1. เคารพตนเอง ลองถามตัวเองว่า “คนอย่างฉันนะหรือ จะทำสิ่งแบบนี้”
2. คิดถึงศักดิ์ศรีของบรรพบุรุษ ของวัด สถาบัน ประเทศ ชาติ ฯลฯ
3. คิดถึงคนที่เรารักและคนที่รักเรา “ถ้าติดคุก แล้วใครจะเลี้ยงดูลูกเมียล่ะ ?”
4. คิดว่าเรากำลังอยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเสมอ “ถ้าพระองค์ อยู่ต่อหน้าเรา เราจะกล้าทำสิ่งนี้หรือ ?”

การป้องกันเชิงรุก

- ให้ถือหลักว่า “การหนี” หรือ “การตั้งรับ” มีแต่ทรงกับทรุด เพราะฉะนั้นเราต้อง
 1. คิดดี
 2. พูดดี
 3. ทำดี
- หากเรากำลัง “คิดดี”, “พูดดี” และ “ทำดี” อยู่ ย่อมเป็นไปได้เลยที่จะมีสิ่งใดมาชักนำเราให้ “คิดชั่ว” หรือ “ทำชั่ว” ได้
- นี่คือวิธี “ป้องกัน” การผจญที่ดีที่สุด !